

**Formanden:** Lovforslaget vil derefter blive at sende til Formanden i det andet Thing.

Den følgende Sag paa Dagsordenen angaaer Udkast til Lov om Forandring i Forordningen om Daaben af 30te Mai 1828. Sagen er til 3die Behandling\*); der er fremkommet et Ændringsforslag fra Udvalget, som jeg anseer for en reen Redaction. Jeg tør maaffee spørge den ærede Ordfører, om han deler min Mening.

**Ordføreren:** Det Forslag, som Udvalget har stillet, er, som af den ærede Formand bemærket, kun en Forandring i Redactionen. Det Ord, der er foreslaaet at skulle tilføies, kan vel ikke siges at være nødvendigt, men ved Læsningen af Lovforslaget er Savnet deraf blevet følt af flere Medlemmer; og i hvert Fald vil Tilføiningen bidrage til at give Udtrykket en større Bestemthed. I Forbindelse hermed vil jeg tillade mig en Yttring over Sagen i dens Heelhed. Jeg veed ikke, om denne nu ligger for?

**Formanden:** Nei, det er kun Ændringsforslaget, der for Diebliffet er under Forhandling. Den ærede Landstingsmands Ytringer vare altsaa en Bekræftelse af min Mening, at Ændringsforslaget er at betragte som en reen Redactionsforandring. Hvis Ingen ytrer sig derimod, skal jeg derfor ansee dette Forslag for vedtaget uden Afstemning.

Da ingen Indvending derimod fremkom, var altsaa

Forslaget af Udvalget: At i § 1, Linie 2, imellem Ordet „den“ og Ordene „paahvilende kirkelige Forpligtelse“ tilføies Ordet „dem“, vedtaget uden Afstemning.

Derefter satte Formanden Lovforslaget i dets Heelhed under Forhandling og gav Ordet til

**Ordføreren:** Af den Eenstemmighed, hvormed Thinget har tiltraadt Lovforslaget, tør der uden Tvivl sluttes til en Erkendelse

\* ) 2den Behandling findes Sp. 327 ff.

af, at der ved Lovforslaget vil blive udvidet en Plet af vor kirkelige Lovgivning. Men der vil, paa den anden Side, ved denne Lov kun blive opnaaet en halvgjort Gjerning. Det har unægtelig noget Gget ved sig at ophave Foranstaltninger, ved hvilke man hidtil har sørget for, at en Forpligtelse er bleven efterkommet, paa samme Tid som man lader Forpligtelsen bestaae og indskræper den, men uden det kan sees eller vides, hvad Følger det vil have, dersom Forpligtelsen ikke bliver efterkommet. Der kan heri naturligtvis ikke være Grund til at holde paa Midler, der have den overste Lov for Behandlingen af kirkelige Forhold imod sig; men paa den anden Side er det meget rimeligt efter den Maade, hvorpaa hidtil det Kirkelige og det Borgerlige er blandet sammen, at Ophævelsen af de tvingende Foranstaltninger vil af Mange blive betragtet som en Svækkelse af selve Forpligtelsen, og at de deraf ville tage Anledning til at undrage sig den dem paahvilende kirkelige Pligt. Der vil heri upaatvivleligt findes en Opfordring til at søge at føre Kirken ud over det Svævepunkt, hvor man ved ethvert Skridt paa den kirkelige Lovgivningsvei nødsages til at blive staaende paa Halvveien. Forsaavidt tror jeg, at den nærværende Sag vil tjene til at fastsætte den paatrængende Nødvendighed, som jeg tidligere har tilladt mig yderligere at begrunde. Jeg kan herved ikke undlade at bringe i Erindring, hvad der af den ærede Kirkeminister blev yttret ved Sagens 2den Behandling: at han nemlig „ganske slutter sig til“, hvad der af Udvalget er blevet udtalt: at „dette Spørgsmaal hører til dem, om hvilke en endelig Afgjørelse bør udsættes, indtil der haves et Organ, der som Repræsentation af Folketirken, Menigheder saavel som Geistlighed, har Bemyndigelse til at yttre sig derom paa Kirkens Vegne“.

Da ikke Flere ønskede at yttre sig, oplæstes

### Forslag til Lov

om

Forandring i Forordningen om Daaben af 30te Mai 1828.

(See Anhang A, Sp. 605)

og vedtoges ved den derpaa følgende Afstemning eenstemmig med 40 Stemmer.